

domme. Jeg finder derfor, at det vilde være en uretfærdig Foranstaltning, at lade de Bestræbelser, man maatte ville udfolde for at bringe Renten ned, gaa særlig ud over umyndige, Enker og deslige, i hvis Hænder største Delen af Overformynderiets Kapitaler er. Hvad de Udtalelser, jeg fremhævede, i øvrigt angik, saa udtalte jeg jo netop, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde finde mig foranlediget til at benytte den Bemyndigelse, som blev givet mig til at nedsætte Renten, saa længe Overformynderiet mente at kunne staae Kapitalerne 4 pCt., men at det kunde være godt at have Bemyndigelsen, fordi det Tilfælde kunde komme, hvor det ikke længere kunde staae 4 pCt. Naar Forholdene stille sig saaledes, at man ikke imod anordningsmæssig Anbringelse kan saa den højere Rente af 4 pCt., saa er det jo naturligt, at man maa gaa ned under dette, men jeg hævder, som jeg har hævdet før, at saa længe dette ikke er Tilfældet, kan jeg ikke se, at der er nogen Refærdighed i særlig at paalægge Besidderne af de i Overformynderiet staaende Kapitaler Baand til Fordel for andre, til Fordel for ganske andre dem uvedkommende Personer. Saa er der dernæst Stiftelserne. Hvad disse angaar, er der jo en Del af dem, der er private Stiftelser, og for disse Vedkommende gælder noget lignende, som det jeg bemærkede om Fideikommisskapitalerne. Andre derimod ere offentlige Stiftelser. Lad mig for Resten her indstykke den Bemærkning, at heller ikke ved Stiftelserne garanterer Staten for Pengene, og hvis der er Tab, maa det gaa ud over Stiftelserne. Hvad de offentlige Stiftelser nu angaar, skal jeg gøre den Bemærkning, at de fleste offentlige Stiftelser, som høre under Justitsministeriet, af hvilke vel Stiftshospitalerne Landet over ere de vigtigste, ere jo netop Stiftelser, hvis Djemed er at understøtte de allermeest trængende i Befolkningen, og det at svække disse Stiftelsers Evne hertil kan jeg ikke stonne at være et retfærdigt og rimeligt Forhold. Kunne Stiftelserne som sagt ikke længere saa en Rente af 4 pCt., naar Kapitalerne skulle anbringes paa en forsvarlig og sikker Maade, ja saa maa man finde sig i en Reduktion; men at man skulde begynde med at tage fra de Menneker, som nyde godt af disse Stiftelser, til Fordel for andet, det er det, jeg ikke paa nogen Maade kan finde forsvarligt. Jeg betragter dette Forslag som et Lovforslag, der aldeles vilkaarligt stikker Fingrene i nogle Folks Lommer til Begunstigelse for andre Folk, og jeg vil sige, at det er i den Grad grebet i Flæng, vilkaarligt, hvad man her foreslaar at gøre, at man lige saa godt kunne fremkomme med

et Lovforslag, der f. Eks. gif ud paa, at alle Menneker, hvis Navn begynder med B, ikke skulde have Lov til at tage mere end 3½ pCt. af deres Penge. Jeg vil derfor ikke kunne understøtte dette Lovforslag, men vil tværtimod bekæmpe det.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Jeg skal ikke nægte, at jeg er blevet noget overrasket ved den højtærede Ministers Stilling; jeg havde ganske vist ikke ventet, at Lovforslaget skulde betegnes som et Lovforslag om Lommetyveri, det forekommer mig at være en vel haard og grel Behandling. I saa Fald er der mange Folk her i Landet, som hylde Lommetyveribegrebet; naar vi se hen til den Resolution, som blev vedtaget i Gaar, saa maa jo alle Agrarer og saa være en Slags Lommetyve . . . (Justitsministeren: Ja, jeg sagde nu ikke Lommetyve, jeg brugte ikke det Udtryk!) . . . Men den højtærede Minister sagde dog, at det var et Forslag, der gif ud paa at stikke Fingrene i andre Folks Lommer og tage noget ud deraf. Jeg havde — som jeg allerede havde Lejlighed til at bemærke — efter den højtærede Finansministers Udtalelser i forrige Samling ventet en anden Modtagelse fra den høje Regerings Side og kan dog alligevel ikke tro, at disse Udtalelser fra den højtærede Finansministers Side skulde være blevne aldeles betydningsløse, efter at det, der var deres nærmeste Maal, nemlig Opdragelsen af et Statslaan, var naaet; thi disse Udtalelser gif jo, som enhver vil indrømme mig, langt videre end netop til den da foreliggende Sag. Jeg haaber altsaa, at Forholdet maa være det, at det kun er denne bestemte Form, som Regeringen har noget imod, men at selve Hovedsagen, Nedgang i Renten, som Forslagsstillerne have troet og fremdeles tro at kunne naa et godt Stykke paa Vej med gennem dette Forslag, er en Sag, som fremdeles ligger den høje Regering paa Sinde, saa at vi maaske fra Regeringens Side kunne vente et Lovforslag eller dog Udtalelser, der anvise den Vej, som man kan antage, Regeringen vil gaa eller dog vil støtte os paa. Men saa længe, indtil noget saadant foreligger, mener jeg, at det vil være rigtigt at fare fort paa den Vej, vi nu ere inde paa, og søge, om vi kunne bringe noget ud deraf, og navnlig ogsaa søge at saa at vide, hvorledes det andet Ting stiller sig til denne Sag, thi om dette Tings Stilling eller om det aldeles overvejende Flertals Stilling dertil, nærer jeg virkelig ingen Tvivl. Den højtærede Ministers Hovedindbending mod Forslaget var det, at det var ganske vilkaarligt; det var det samme,